

**ΕΕΔΣΑ**  
**Α΄ ΣΥΝΕΔΡΙΟ - 2002**  
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΥΠΟΥ ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

**ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΑΠΟΒΛΗΤΑ**

Στον τομέα της διαχείρισης των κάθε είδους Ε.Α. η Ελλάδα έχει μείνει πολύ πίσω, σε σχέση με τις άλλες χώρες της Ε.Ε. και γενικά τις αναπτυγμένες χώρες.

**Βιομηχανικά επικίνδυνα απόβλητα**

Πριν 10 χρόνια εκπονήθηκε, για λογαριασμό της ΕΤΒΑ μία πλήρης μελέτη διαχείρισης των κάθε είδους Ε.Α. από όλη την Ελλάδα, η οποία παρέμεινε στα χαρτιά.

Ακολούθησε προσπάθεια του ΥΠΕΧΩΔΕ για την εγκατάσταση κεντρικής μονάδας στην περιοχή της Βοιωτίας, που επίσης δεν τελεσφόρησε.

Στην περιοχή της Θεσσαλονίκης γίνεται προσπάθεια για την εξεύρεση χώρου εγκατάστασης αντίστοιχης μονάδας για την Βόρειο Ελλάδα, χωρίς, μέχρι στιγμής, αποτέλεσμα.

Ετσι σήμερα δεν λειτουργεί ούτε μία εγκατάσταση παραλαβής και διάθεσης Ε.Α., με συνέπεια όσες εγκαταστάσεις τα παράγουν, να δηλώνουν ότι τα αποθηκεύουν σε ειδικούς ασφαλείς χώρους, περιμένοντας την ίδρυση των κέντρων που έχει αναλάβει να προωθήσει η πολιτεία.

Την αντιμετώπιση αυτή αποδέχεται και η πολιτεία, η οποία την αναφέρει και στον Εθνικό Σχεδιασμό, παρά το γεγονός ότι είναι σε όλους γνωστό πως οι σχετικοί χώροι των μεγάλων βιομηχανιών, όπως μεταλλουργεία, διυλιστήρια και εργοστάσια λιπασμάτων δεν πληρούν πάντα τις προδιαγραφές ασφαλούς αποθήκευσης, ενώ από όλες σχεδόν τις μικρότερες εγκαταστάσεις τα Ε.Α. καταλήγουν σε παράνομους χώρους, δημιουργώντας ένα ανεξέλεγκτο αριθμό βραδυφλεγών βομβών, διάσπαρτων σε όλη την Ελλάδα.

Ένα ελάχιστο μόνο ποσοστό Ε.Α. εξάγεται σε άλλες χώρες προς επεξεργασία.

Είναι πιεστική λοιπόν η ανάγκη ίδρυσης στην Ελλάδα τουλάχιστον δύο κέντρων παραλαβής και ασφαλούς διάθεσης Ε.Α., όπως προβλέπει και η μελέτη που εκπονήθηκε πριν δέκα χρόνια.

**Βιοτεχνικά επικίνδυνα απόβλητα**

Παράγονται σε χιλιάδες μικρές βιοτεχνίες και συνεργεία, σε όλη την επικράτεια. Ο μόνος τρόπος να διατεθούν χωρίς κίνδυνο είναι η ίδρυση των κέντρων παραλαβής, σε συνδυασμό με ένα δίκτυο συλλογής, που να καλύπτει όλη την χώρα.

**Οικιακά επικίνδυνα απόβλητα**

Η ποσότητά τους εκτιμάται σε περίπου ένα κιλό ανά κάτοικο τον χρόνο, δηλαδή τουλάχιστον 10.000 τόνους τον χρόνο φάρμακα, διαλύτες, χρώματα, υλικά καθαρισμού, λαμπτήρες φθορισμού, ηλεκτρικές στήλες, μπαταρίες μολύβδου και πλήθος άλλα μικροαντικείμενα.

Στις άλλες χώρες δημιουργούνται σημεία συγκέντρωσης, όπου τα προσκομίζουν οι πολίτες και από όπου οδηγούνται στα κέντρα επεξεργασίας και διάθεσης. Εδώ καταλήγουν στον κάδο απορριμμάτων, ή την αποχέτευση,

με συνέπεια να προκαλούν πολύ σοβαρά προβλήματα στην διαχείριση και αξιοποίηση των προϊόντων επεξεργασίας απορριμμάτων και λυμάτων, εφ' όσον το κομπόστ που θα μπορούσε να παραχθεί γίνεται ακατάλληλο για γεωργικές εφαρμογές.

### **Ειδικά απόβλητα**

Η εξέλιξη της τεχνολογίας έχει ως αποτέλεσμα να δημιουργούνται και πλήθος άλλων αποβλήτων που απαιτούν ιδική μεταχείριση και για τα οποία υπάρχουν ήδη σχετικές κοινοτικές οδηγίες. Χαρακτηριστικά αναφέρονται:

#### Από τον κλάδο του αυτοκινήτου, γεωργικών μηχανημάτων, μηχανημάτων οδοποιίας κλπ.

Αποσυρόμενα αυτοκίνητα  
Ελαστικά  
Μπαταρίες  
Καταλύτες αυτοκινήτων  
Μεταχειρισμένα λάδια

#### Ηλεκτρονικές συσκευές

Τηλεοράσεις  
Υπολογιστές  
Ραδιόφωνα κλπ.

### **Επικίνδυνα ιατρικά απόβλητα ΕΙΑ**

Παρά το γεγονός ότι η πρώτη μελέτη για τον σχεδιασμό εθνικού συστήματος αντιμετώπισης των αποβλήτων αυτών εγκρίθηκε από το ΥΠΕΧΩΔΕ πριν 15 χρόνια, υπάρχουν ακόμη σημαντικά κενά στον τομέα αυτό.

Ουσιαστικά λειτουργούν σε ορισμένα μόνο μεγάλα νοσοκομεία εγκαταστάσεις εξουδετέρωσης των ΕΙΑ, ενώ δραστηριοποιούνται και ορισμένη ιδιώτες με συστήματα που μπορούν να αδρανοποιήσουν ορισμένα ΕΙΑ.

Ο ΕΣΔΚΝΑ έχει ήδη ολοκληρώσει μία εγκατάσταση που επαρκεί για την αποτέφρωση των ΕΙΑ όλης της Νότιας Ελλάδας, η οποία για άγνωστους λόγους, δεν έχει λειτουργήσει ακόμη, ενώ στην Θεσσαλονίκη είναι έτοιμη η σχετική μελέτη για την Βόρεια Ελλάδα, που όμως, προς το παρόν, δεν προωθείται.

### **Νομοθετικό πλαίσιο**

Η Ελληνική νομοθεσία παρακολουθεί την Κοινοτική, έστω και με μία μικρή υστέρηση. Δεν είναι συνεπώς το νομοθετικό κενό η αιτία της έλλειψης υποδομής για την διαχείριση των Ε.Α. αλλά ο ανεπαρκής ρυθμός πραγματοποίησης των συγκεκριμένων συστημάτων διαχείρισης.